

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

III. De Fructibus Pœnitentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

synopsis historica cujuscunque mysterij vite Christi, quod considerandum sumitur, & proinde primum præludium hujus meditationis erit compendium quoddam parabolæ. Secundum Præludium erit loci utrinque compositio. Tertium petitionem gratiæ, quam desideramus, continet.

Meditatio.

De Fructibus Pœnitentiæ.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM accipies ex S. Luca cap. 13.
Arborem Fici habebat quidam &c.

II. PRÆLUDIUM. Servatorem nostrum præsentem mihi statuam, Judæos ad pœnitentiam allatâ parabolâ exhortantem verbis illis subjicitis: *Nisi pœnitentiam egeritis, omnes similiter peribitis.*

III. PRÆLUDIUM. Supplex postulabo gratiam, ut tam profundè hæc Redemptoris nostri monita in animum descendant, ut istâ adhuc die vitam sanctiorem, hoc est, annorum omnium, quos in peccatis egi, expiaticem ordiar.

I. P U N C T U M.

Obligat me DEVS ad faciendos dignos Fructus Pœnitentiæ.

Consideranda.

Silvestris arbor eram, stirps utique in felicitate

eiſſima, neque alios jam Fructus aſſueta gigne-
re, niſi acerbiſſimos; cùm DEUS pro eo, ut me
ſecundùm merita radicitus excinderet, miſe-
ricordiæ paternæ oculis me intueri dignatus
eſt, eamque vivendi rationem reſpicere, quâ
egotunc peccata peccatis indignè cumulando,
infernos ignes quotidie novis titulis merebar,
quorum periculò ut me eximeret, in felicius ali-
quod Religioſæ Familiæ aut Eccleſiaſticæ vitæ
novale transplantavit, vel eam ſaltem animo
lucem immiſit, quâ memet intus ſeriò contue-
rer; addiditque tam larga Divini Spiritûs mu-
nera, ut illorum adminiculò dignos pœniten-
tiæ Fructus ferre, atque ita abundanti vitæ ſan-
ctitate anteaactorum annorum crimina ſatis
uniquè expiare poſſim, id quod & ſperat, & deſi-
derat à me Divinus Vinitor. Ex illâ igitur Divi-
ni Favoris horâ nihil mihi ad Vitam rectiſſimè
inſtituendam deſſe cœpit. Inſitus enim ſum
ſolo admodum fertili, ex quo tot præclari viri
omnis ſanctitatis ſuccum traxerunt. Gaudere
ſicut Sacramentorum communicatione, excoli
Orationis exercitiò, Lectionis ſpiritualis & exa-
minis uſu, multisque ejuſmodi, ad inſignem
ſanctitatis laudem pertingendi instrumentis.
Liberaliſſimè immitti mihi ſenſi Divinas in-
ſpirationes & lumina, neque ulla defuit in-
ſtru-

struatio, quam ad sectandam virtutis iter, vel exhortantium verba, vel cohabitantium exempla solent ministrare. Quid multis, largissimè superpetebat id omne, quod optari à quoquam poteret, ad animum omni virtutum decore imbuendum.

Affectus.

Fatere, execrare, & detestare flagitiosam vivendi rationem, quam antè amplexus es, quàm DEO tuo te committere ex integro statuisses. 2. Agnosce ingens Creatoris tui beneficium tam benigni erga te tunc, cum iustissimè castigare te posset, vel damnando æternis ignibus, vel permittendo, ut peccata peccatis cummulans, majus tibi & acerbius in inferno supplicium comparares. 3. Gratias age pro tantæ hac Clementiâ infinitas. 4. Profundè obligationem considera, quæ ad mutandas vitæ tuæ rationes te permovere possit; efficax sit necesse est, tum quòd DEUS tam paternè id suadeat, tum quòd tantum id ad salutem tuam habere momenti. 5. ô Malum peccati profus execrabile! quod nos usque adeo cæcos & stultos in æternitatis negotio facit.

II. PUNCTUM.

Dùm nullum adhuc pænitentia Fructum fecerim, utique reprobari mereor.

Consideranda.

Ut ut insignis hæc DEI mei munificentia fuerit, quantumcunque severa fuerit mutandi vitam, tam damnabilem, obligatio; nihil tamen ego ad hanc usque diem præstiti. Emendatio nimium omnis in hoc unice consistit, quod non adeo facile, & prout antè factum est, adeo impudenter jam cadam; at non omisi, multa beneficia contra DEI mei sanctissimam voluntatem admittere, quæ & cum erroribus minoris generis, & cum negligentijs, usûque Divinarum gratiarum minimè fideli conjuncta, sufficientia certè sunt, ad decernendam tandem infelicis animæ meæ damnationem, id quod & facit jam nunchodie: excinde, inquiens, & tolle illam, ut quid inutilis stipēs tamdiu terram occupat? Ah in quàm multos hæc sententia lata est, qui hanc ipsam, quam ego, vivendi rationem sequentes paulò me deteriores erant; in quàm multos verò etiam pronunciata est, qui non parum me fuere meliores!

Affectus.

1. Ah! quæ me cæcitas occupavit, ut cordi nunquam sumerem obligationem illam, quam tu, ô mi DEUS, ad emendandam vitam meam justissimè mihi imponebas, eum te opitulante hunc, quem modò sequor, statum ample-

P 3 ærer!

cterer! Nunquam perpendi satis, quòd Fructus, quos à me exspectas, num feram, toties explores, & quòd expectationi tuæ Justissimæ non respondens excindi utique, & in ignem proijci dignus fuerim. 2. O enormem ingratitude, ab illius offensâ non cessare, qui invitare me ad poenitentiam veniamque non destitit! 3. Fateor, ô supreme Judex, quòd non aliud à te, quàm rigidissimæ Justitiæ sententiam fuerim promeritus. Malè scilicet vixi in domo sanctitatis: idcirco non intueri dignus sum gloriam tuam. 4. Sed ô insuperabilis Bonitas, triumphata de malitiâ meâ, & ejusmodi mihi ex Divinis opibus tuis elargire gratiam, ut me totum ad Te DEUM meum reverti, & quidquid boni mihi contulisti, incassum donatum non esse faciat. 5. Agnosco mi DEUS, & fateor, Damnationis meæ sententiam justam esse, & ad Divinæ tuæ æquitatis leges exactissimam. Plus ergo suppliciorum merui, quàm tu, ô summe Judex, vales mihi decernere. Est enim, etiam cum punit, misericors infinita Bonitas tua; & in hoc insuper est benignior, quòd Damnationis sententiam exequi ipse non velis, sed alteri ejus committas curam, mihi sperandæ veniæ, & placationis tuæ locum relinquis. Supplex proinde Te de precor, exequere potiùs illum

me, quem commerui, justitiæ rigorem, quam ut patiaris porrò in deterius me usque & usque progredi. 6. Nimirum Foliorum sterili apparatu contentus non es, O Divinæ Agricola, quò ego vanos hominum me spectantium oculos tantisper hæcenus implevi. Spiritus & veritatis solidos exquiris Fructus, aut tolerare me porrò recusas. Ita æquum enim verò est, neque ego dissentio, sed per infinitam ego te Bonitatem tuam rogo, ut id opitulante gratiâ tuâ tandem exequar, quod per tantum jam tempus à me expectasti. Et hodie & hoc etiam momento, ô Creator mi, salutarem vitæ meæ mutationem ordior. Id quod si differrem, aliquid me ingratiſsimò impudentius, quid magis esset temerarium!

III. P U N C T U M.

Sanctorum aliquis tempus ad emendationem mihi impetravit.

Consideranda.

Explorabo mecum ipso, quis impedire poterit, ne ferretur in me sententiâ damnationis, quæ tot alios fulminavit. Et utique deprehendam verosimile esse, quòd hoc beneficium aut Beatissimæ DEI Matri, sancto Josepho, sancto Angelo meo Tutelari, aut sancto tandem Fundatori meo debeam, qui sanctis

pro me suffragiis istum adhuc mihi Annum obtinuerunt, visuri, quid recepto hoc singulari, quod modò experior, Divino Lumine, bonorum Fructuum allaturus sim.

Affectus.

1. Ingenuâ quadam Verecundiâ studebo confundi, & conversus ad Augustissimam Virginem Matrem, ad S. Josephum, sanctum meum Tutelarem Angelum, S. Patronum, & Fundatorem meum, & ad alios tandem Sanctos, annuitus grates illis agam pro impetrato hoc tam necessario mihi, tamque supra omne meritum meum pretiosô beneficiô. 2. Eisdem precabor, ut tanti Favoris intimam cognitionem mihi impetrent, atque ut nunquam depositâ illius memoriâ ardens integri profectûs desiderium concipiam. 3. Rogabo, ut Divinam mihi opem, ad emendam Vitam meam efficacem obtineant.

Pro Colloquio post gratias, sanctis Patronis meis actas, pro Divinis Favoribus, quos ipsorum suffragiis recepi, cohortabor meipsum, meque ad seriam Conversionem animabo, Deoque vivere denuo statuam. Est enim unde verear, ut tempus emendationi opportunum deinceps nullum habeam: & utique malum ego infinitum mihi consciscerem, si Vitam, non

correctis prius erroribus meis, infelix terminarem. Sanctorum ad hoc implorabo Patronium, & illius obtinendi spe erectus, Domino DEO meo me offeram, ab hoc jam momento emendationem meam auspiciurus.

Compendium Meditationis.

De Fructibus Pœnitentiæ.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. *Arborem Fici habebat quidam &c.*

II. PRÆLUDIUM. Audiam Salvatorem nostrum, dicentem Judæis: *Nisi pœnitentiam egeritis, omnes similiter peribitis.*

III. PRÆLUDIUM. Petam Divinam Gratiã penetrandi hoc DEI mei monitum, ut ab hodierno statim die Vitam sanctiorem ordiar, quæ integrè annos malè hæctenus exactos diluat.

I. PUNCTUM. Silvestris eram & malus frutex, ferax pessimorum Fructuum, sed DEUS me respexit, in meliori me tellure posuit, Spiritum suum Sanctum liberaliter impertijt cum omni ad sanctè vivendum adminiculò.

II. PUNCTUM. At ego nihilo adhuc melior evasi, & idcirco satis causarum dedi Divi-

no Agricola, decernendi damnationem meam, uti tot aliis jam fecerat.

III. PUNCTUM. Sancti piis me suffragiis juverunt, & inducias tantisper impetrarunt, quibus uti bene ut studeam, convenit.

In Colloquio gratias Sanctis hisce Patronis agam, quod rogare pro me, meque tolerare tam benignè dignati sint, & hoc ipsum mihi Divinum Lumen obtinuerint. Cohortabor memet ad omne Bonum, Divinam ad id opem implorabo, Illique confusus ad vitam ab hoc momento emendandam me DEO meo offeram.

Septima Veritas

Explicata in Meditatione de Filio prodigo.

Revertendum est ab hoc Momento ad DEUM in spiritu Contritionis, & serviendum ipsi integrè, in rebus, quantumvis minimis implendo sanctissimam ipsius voluntatem.

Primum Punctum ostendit, omnem Hominis infelicitatem ex eo nasci, quod à DEO, & implenda ejus Divina Voluntate se separet, ut suam faciat. Unde intelligitur, necesse fore ad hoc malum evadendum, ut revertamur ad DEUM, sanctamque ejus Voluntatem integrè amplectamur. Et hoc est ferè præcipuum, quod hac veritate continetur.

Secun-

Secundum & tertium Punctum common-
strat, hominem peccati, quod commisit, vitiò,
in eam Animi cæcitatem & duritiem delabi, ut
si DEUS severius ipsum non tangeret, sui pro-
fus futurus esset immemor. Sed postquam pla-
cet Divinæ Bonitati, Misericordiæ suæ oculos
ei indulgere, & efficacius movere mentem, sen-
tire illicò calamitatem suam incipit, eaque li-
berum cum se velit, redire ad DEUM suum
desiderat. Atque ita contritio in peccatoris ani-
mo nasci incipit, non ex naturalibus motivis,
sed ex supernaturalibus orta, ad dolorem mo-
vens acerbissimum ob peccata, quibus DEUM
Clementissimum Patrem suum offendit. Et hinc
est, quòd Veritas nostra dicat, quòd *redire ad
DEUM oporteat in spiritu contritionis.*

Quartum Punctum exhibet Filium prodi-
gam, promptè Divinis Monitis obsequentem,
quique idcirco ex loco & statu, in quem pecca-
torum suorum malitiâ præcipitatus erat, se eri-
git, & rectà ad Patrem suum properat, ejusque
genibus advolutus agnoscit errores suos, veniam
precatur, & ad expianda, quæ malè acta sunt,
per omne obsequiorum genus sese dedicat; ne-
que aliud jam sibi deposcit, quàm ut mercena-
rios inter sibi vivere liceat, cum exactissimâ ad
omne imperium subjectione, quam illi spon-
det

det se præstiturum, quem nuncupare neque jam amplius Patrem audeat. En perfectissimæ Conversionis Ideam. Velox illa est, neque moras patitur, uti habet proposita à nobis Veritas: *Ab hoc momento*: peccato prorsus omni perfectissimè renunciat, idque ex Amore DEI detestatur: ad expiationem omnes suas facultates offert & consecrat: Vitam in eo omnem collocat, ut DEO placeat in omnibus, sive momenti aliquid habere videantur, sive non, neque à DEI Creatoris nostri beneplacito vel tantillum velit discedere. Et hæc omnia cum impleverit, nullam tamen in DEI domo dignitatem ambit, sed in contemptu, peccatis suis debitò perseverans eò solum aspirat, ut in servorum fidelium & obsequentium numero locum aliquem habere possit: id quod illa propositæ virtutis verba innuunt: *Ad serviendum ipsi integrè, & in rebus etiam minimis implendam sanctissimam ipsius voluntatem.*

Meditatio.

De Filio Prodigio.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Erit narratio Parabolæ, prout habetur Luc. 15. *Homo habuit duos filios.*

II. PRÆ